

Eva Mozes Kor • Lisa Rojany Buccieri

AM SUPRAVIEȚUIT LAGĂRULUI MORȚII

Povestea adevărată a româncei Eva Mozes,
una dintre „gemenele dr. Mengele” de la Auschwitz

Traducere din limba engleză
de Mihai-Dan Pavelescu

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Copertă: *Roxana Geantă*

Titlul original: ***Surviving the Angel of Death,
The True Story of a Mengele Twin in Auschwitz***

Copyright © 2009 by Eva Mozes Kor and Lisa Rojany Buccieri

© 2012 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
C.P. 41-128
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOR, EVA MOZES

Am supraviețuit lagărului morții : povestea adevărată a româncei Eva Mozes, una dintre "gemenele doctorului Mengele" de la Auschwitz / Eva Mozes Kor, Lisa Rojany Buccieri ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu ; red.: Ioana Bârzeanu. - București : Meteor Publishing, 2012
ISBN 978-606-93274-6-3

I. Rojany Buccieri, Lisa
II. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
II. Bârzeanu, Ioana (red.)

821.111-94=135.1
343.819.5(438 Auschwitz)(0:82-94)

PROLOG

Pentru prima dată după multe zile, ușile vagonului au fost trase în lături, și lumina zilei s-a revărsat asupra noastră ca o binecuvântare. Zeci de evrei fuseseră înghesuiți în vagonul acela mic pentru transportul vitelor, care se hurducase apoi prin țară, îndepărtându-ne tot mai mult de căminul nostru din România. Oamenii se împingeau acum disperăți, pentru a ieși afară.

M-am ținut strâns de mâna surorii mele gemene în timp ce eram îmbrâncite pe peron. Nu știam dacă să fim fericite pentru că fusesem eliberate sau dacă să ne temem pentru ce va urma. Aerul dimineții era friguros; vântul rece ne mușca picioarele goale prin țesătura subțire a rochițelor noastre roșu de Burgundia, identice.

Era dis-de-dimineată: soarele abia începuse să se ridice deasupra orizontului. Peste tot se vedeau garduri înalte din sârmă ghimpată ascuțită. Din foișoarele de pază, santinelele SS, *Schutzstaffel* în germană, își aținteau armele automate spre noi. Câinii de pază ținuuți de alți SS-iști se smuceau în lese, lătrând și mârâind aidoma unui câine turbat pe care-l văzusem odată în gospodăria noastră, cu fălcile spumegând și colții albi și ascuțiți scânteind. Îmi bătea inima tare. Mâna asudată și caldă a surorii mele mă strângea puternic. Mama, papă și cele două surori mai mari, Edit și Aliz, stăteau lângă noi, când am auzit-o pe mama șoptindu-i tatei:

— Auschwitz? Țsta-i Auschwitz? Ce-i locul ăsta? Nu-i în Ungaria?

— Suntem în Germania, a sosit răspunsul.

Trecusem granița și intrasem pe teritoriul german. Mai exact ne găseam în Polonia, dar germanii o ocupaseră și aici se aflau toate lagărele lor de concentrare. Nu fusesem aduși într-un lagăr de muncă silnică din Ungaria, ca să muncim, ci într-un lagăr de concentrare nazist, ca să murim. Înainte de a avea timp să asimilez această veste, m-am simțit împinsă spre o latură a peronului.

— *Schnell! Schnell! Repede! Repede!*

Gardienii SS îi scoteau pe toți deținuții din vagonul pentru vite, mânându-i pe peronul cel mare.

Miriam s-a apropiat și mai mult de mine, în timp ce eram îmbrâncite din toate părțile. Lumina slabă a zorilor se întuneca atunci când deținuți înalți erau mai întâi îngrămădiți lângă noi, apoi îndepărtați de către gardieni, într-o parte sau alta. Părea ca și cum i-ar fi ales pe unii pentru ceva, iar pe alții pentru altceva. Despre ce era însă vorba?

Apoi zgomotele din jur au sporit în intensitate. Gardienii naziști și-au continuat trierea, împingându-i pe oameni în dreapta sau în stânga peronului. Căinii lătrau și mârâiau. Călătorii din vagonul pentru vite au început să plângă, să țipe și să zbiere; toți își căutau din priviri rudele, în timp ce erau smulși unii de lângă ceilalți. Bărbații erau despărțiți de femei, copiii de părinți. Dimineața se transformase într-un haos pur. De jur împrejur totul a început să se miște rapid, din ce în ce mai rapid. Era curată nebunie.

— *Zwillinge! Zwillinge! Gemeni! Gemeni!*

Peste câteva secunde, un gardian grăbit s-a oprit drept în fața noastră. Ne-a fixat cu privirea pe mine și pe Miriam, îmbrăcate în haine identice.

— Sunt gemene? a întrebat-o pe mama.

Ea a șovăit.

— E bine dacă-s gemene?

— Da, a încuviințat gardianul.

— Sunt gemene.

Fără alt cuvânt, ne-a apucat de mână pe Miriam și pe mine și ne-a smuls de lângă mama.

— Nu!

— Mama! Mama! Nu!

Țipam și plângeam, întinzându-ne către mama, care, la rândul ei, se străduia să ne urmeze, cu brațele întinse, încercând să scape din mâinile unui gardian. Acesta a împins-o cu brutalitate spre cealaltă latură a peronului.

Am zbierat. Am plâns. Am implorat, însă glasurile ni se pierdeau în haos, vacarm și disperare. Dar, oricât de mult am fi plâns, oricât de tare am fi țipat, nu ar fi avut nicio importanță. Eu și Miriam fusesem alese din cauza rochițelor identice, pentru că eram gemene identice, lesne de detectat în mulțimea de deținuți evrei, epuizați și murdari. Curând, aveam să ne aflăm față în față cu notoriul medic nazist Josef Mengele. El îi împărțea pe oamenii de pe peron în cei care aveau să trăiască și cei care aveau să moară. Dar noi încă nu știam asta. Tot ce știam era că rămăsesem pe neașteptate singure. Aveam numai zece ani.

Și nu i-am mai văzut niciodată pe papă, pe mama, pe Edit ori pe Aliz.